ניאה הלכה ה ופ״ד

בותבר' וחכ"א דיה שעחה. עד כ"ד חדש שהוא זמן הנקת התינוק.

ובגמרא [ט.] מפרש טעמא: שעברו עליה. שלא ראתה: שלש עונות.

מפרש לה בגמרא [ט:]: סמוך לוקנחה. מפרש בגמרא [ט.]: כל אשה.

וה"ה ילדה: מעוברת ומניקה כו'. אבל לא עברו עליה לא ופליג

אדרבי אליעזר ואת"ק דאמר לעיל

מעוברת דיה שעתה משיודע העובר

ומניקה משנולד: בראייה ראשונה.

שראתה הבתולה או המעוברת או

הזקנה לחחר שלש עונות: אבל בשנייה

מטמחה מעת לעת. שהרי חזרה

להדמותה להיות דמים מלויים בה:

בב" אין אומרים למי שלא ראה את

החדש שיבח ויעיד. שרחה: שמוחי.

לשון שמתא שהרי ברכוהו כדאמרינן

בהוהב (ב"מ דף נט:) הלכך לא עבדינן

כוותיה באחרנייתא: דמלינן מחינן

בהו. אי עבדי כוותיה באחרנייתא:

המקשה. מחמת ולד בתוך אחד עשר

יום שבין נדה לנדה וקשתה שלשה ימים

רצופין ובכל יום ראתה דם וקי"ל דאינה

זבה מחמת שלשה ימי קישוי ליטען

שבעה נקיים וקרבן דכתיבי כי יזוב

זוב דמה ודרשינן בבנות כותיסי דמה

מחמת עלמה ולא מחמת ולד ואם

שפתה מן הלער שעמדה בלא לער

לאחר השלשה ימים וילדה נתגלה

הדבר למפרע שלה בה הדם מחמת

הולד והרי היא יולדת בזוב ולריכה

שבעה נקיים לבד ימי טומאת לידה

ולריכה שני קרבנות אחד לזוב ואחד

ללידה: וכמה תשפה. תעמוד ותנוח

מצערה לאחר השלשה של קושי ותהא

זבה למפרע מחמת הקושי: מעת

לעת. אם שפתה מחלות היום זה עד

כעת מחר איכא למימר דלאו משום

ולד הוה וקרינן ביה כי יזוב זוב דמה

ופליג ר׳ יהושע עליה בפרק בנות

כותים 0: שבדקו עלמן. כשפסקו

מזובן הולרכו לספור שבעה נקיים

בלא ראייה כדכתיב [ויקרא טו] וספר לו וגו׳

ובדקו עלמן ראשון ושביעי ושאר

חמשה ימים שבינתיים לא בדקו:

בחוקת טהרה. הואיל ותחלתו וסופו

בטהרה וטובל לערב של שביעי:

אלא ראשון ושביעי. ולריכין למנות עוד

חמשה ימים דחוששים שמא ראו בינתיים

ומיהו אי הוה ידעה בודאי שראתה

בינתיים סתרה לנקיות הראשון דרחמנא

אמר (ויקרא טו) ואחר תטהר אחר

אחר לכולן שלא תהא טומאה מפסקת

בינתיים מ אבל השתא חששא היא

ומונה לסירוגין: אלא יום שביעי

בלבד. דשמא ראתה ימים שבינתיים

וסתרה את טהרת יום הראשון

ל) עירובין מו. [ושם הגירפל רבי אלעזר וכן עיקר וכן צ"ל בהסוגיא להלן], צ) שבת קל:,
 ג) לקמן לו:], ד) לקמן פח:,

ה) ולקמן סח:ן, ו) טהרות פ"ח

מ"ז, ז) ברכות נב. בכורות לח.

בו א מיי׳ פ״ט מהל׳ איסורי

:7

משכב ומושב הלכה א סמג לאוין משכב ומושב הלכה א סמג לאוין קיא: בזו ב מיי׳ פ"ט מהלכות איסורי ביאה הלכה ד ופ"ד מהל׳ משכב ומושב הלכה א סמג שם

משכב ומושב הככה ה סמג שם טוש"ע י"ד סי קפט סעיף לג: מח ג ד מיי' שם סמג שם טוש"ע י"ד שם: ממ ה מיי פ"ט מהל' איסורי ביאה הלכה ה ופ"ד מהל" ניחה הכנה ה ופייד מהכי משכב ומושב הלנה א סמג שם טוש"ע י"ד שם סעיף כח: ג ו מי" פ"ד מהלכות משכב ומושב הלכה א והלכה ה וע"

בה שנות וככית.
גא ז מיי פיין מהלכות שאר
אבות הטומאה הלכה ה:
גב דו מיי שם הלכה ו:
גג ט מיי שם הלכה א והלכה

בהשגות ובכ"מ:

בד י ב מיי שם הלכה א והלכה

נה ל עיי׳ בכ"מ שם הלכה ה: גו מ ג מיי׳ שם הלכה ג:

תום' הרא"ש ר' אליעזר שמותי הוא. פרש״י ברכוהו ול״נ להזכיר עליו לשון שמתא דבשעת מעשה . לא קאמר אלא ברכוהו. ועוד לא קאמו אלא בו כוחו. ועוד ניחא הכא דלא בעי למיעבד כוותיה משום דאיירי בטהרות ועל עסק טהרות ברכוהו וחייש דלמא אתי למיעבד כוותיה באחרנייתא דטהרות. אבל בריש רבי אליעזר דמילה גבי ברש דבי אליעוד דמילה גבי מכשירי מילה דקאמר רבי גליעזר שדוחין את השבת . וקאמר התם פעם אחת שכחו ולֹא הביאו כו' ופריך והיכי עביד כר' אליעזר חדא דר' אליעזר שמותי הוא ומה בכך וכי בשביל זה לא יהא הלכה כמותו בשום מקום. ונראה כפי׳ הערוד דשמותי מתלמידי . בית שמאי כדאיתא בירושלמי בית שמאי כדאיתא בירו שהמי פ״ה דמסכת תרומה גבי סאה תרומה טמאה שנפלה למאה סאה תרומה טהורה דמוכח התם דהודו ב״ש לב״ה משום דרבי אליעזר שמותי הוא וקתני דר׳ אליעזר אומר תירום ותישרף כדברי ב"ה. והכי איתא נמי במסכתא יו"ט דירושלמי פ"ב ואע"פ שהיה מתלמידי ריב"ז כדאיתא מתלמידי דיב"ז כראיתא במסכת אבות ורבן יוחנן [ב] זכאין מתלמידי ב"ה היה כדאיתא פרק יש נוחלין קים ליה לתלמודא דבכל דבריו קאי כב"ש וא"ת מאי נפקא ליה מינה לרי הושע אי עביד ליה מינה לרי הושע אי עביד כוותיה באחרנייתא הא איהו דקאמר אין משגיחין בכת קול. ואמרינן סוף פ״ק דיבמות דלמ״ד אין משגיחין בכת קול הרוצה לעשות כבית שמאי הרוצה לעשות כבית שמאי עושה. ויי"ל דמ"מ קסבר ר יהושע הלכה כבית הלל משום דבית הלל רובא. אע"ג דב"ש מחדדי טפי: חדא הא. ואע"ג דר' יהושע לא פליג עליה דר' יהרשע לא פליג עליה אצטריך למיפסק הלכתא כתיה לאפוק' מר' דוסא דפליג עליה ואמר כל אשה שיש לה ווסת דיה שעתה ומוכח לעיל דפליגי. ומיהו נובאה דבכולי פרקין ופרק כל ונראה דאתא לאפוקי מדר' אליעוד דמתנ" ואמר כל דייה שעתה. ור' יוסי אנונות דייה שעתה. ור' יוסי הציה שעברו דיאם מעוברו תומניקה שעברו דאמר מעוברת ומניקה שעברו עליה ג' עונות דיה שעתה. ואפשר ר' דוסא ות"ק דידיה לא פליגי דת"ק איירי בד' נשים דמחמת סילוק דמים דיין . שעתן אף שלא בשעת וסתן ולא פליג אהא דאורח בזמנו רא פריג אווא דאורון בוכנו בא. ומר אמר חדא ומר אמר חדא ולא פליגי והא דקאמר לעיל דרבנן פליגי עליה דר׳ רוסא. רבנן אחריתי נינהו דכיוז דקתני בברייתא ר' דוסא אומר מכלל דרבנן פליגי עליה: המקשה כמה תשפה ותהא זבה. מתנ" דפ' בנות כותיים הוה מצי לאיתויי אלא דניחא ליה לאיתויי ברייתא משום דקתני בה והלכה

שמות הוא. פירט"י הקשה הר' ראבי"ה דבאלו מגלמין (דף טו.)
שברכוהו וקשה איבעיא לן מנודה מהו בתפילין מיקו ור' אלישור דמסתמא לא היה מזכיר לשון מח.)

הוהב (ב"מ דף נט:) אינו מוכיר אלא

לשון ברכה ופירש ר"ת ורשב"ם

דשמותי הוא היינו דהוה מתלמידי

שמאי וכן איתא בירושלמי ש פרק קמא

דתרומות דתנן סאה של תרומה טמאה

שנפלה לתוך מחה של תרומה טהורה

ב"ש אוסרין ובית הלל מתירין לאחר

שהודו א"ר אליעזר תירום ותשרף מי

הודה למי וקאמר ב"ש לב"ה א"ר אסי

מתניתין אמרה כן לאחר שהודו אמר

ר' אליעזר יתרום ותרום ותשרף ורבי

אליעזר לאו שמותי הוה בתמיה וכן

. מפרש באלפא ביתא דרבי מכיר®:

רבי אליעזר אומר הרי היא בחזקת

שספרה ז' נקיים ובדקה יום ראשון

ויום ז' ומצאה טהורה דחשיב ספירה

רק שבדקה עלמה יום שפסקה בו

לערב והפסיקה בטהרה ודוקא יום

ז׳ אבל יום ח׳ לא ומיהו לכתחלה ולא

מועיל] ולריכה לבדוק בכל יום:

משום דקידי. אבל תוך כלי

האוכלין והכלים שנטמאו במשקין:

משום דהוי מי"ח דבר

פוסל אוכלין דתרומה

(שבת יג:)

ועל

מהרה. מכאן משמע אשה

היה מניח תפילין כדאמר בסוף פ' ד' מיחות (דף סח.) ואין לומר דלא חש לנידוי דהא חלך מועליו. ⁶⁾ פסק. גי: שמתח ובמעשה גופיה דפרה

אבל הלכה כרבי אליעזר איזו היא בתולה "כל שלא ראתה דם מימיה אע"פ שנשואה מעוברת בנה שתגמול את בנה מניקה יעד שתגמול את בנה נתנה בנה למניקה גמלתו או מת ר"מ אומר מממאה מעת לעת וחכ"א ידיה שעתה איזוהי זקנה "כל שעברו עליה שלש עונות סמוך לוקנתה 🌣 רבי אליעזר אומר כל אשה שעברו עליה שלש עונות דיה שעתה רבי יוםי אומר מעוברת ומניקה שעברו עליהן שלש עונות דיין שעתן יובמה 🐿 אמר דיה שעתה בראייה ראשונה אבל בשניה מממאה מעת לעת ואם ראתה הראשונה מאונם אף השניה דיה שעתה: **גבו'** תניא אמר לו רבי אליעזר לרבי יהושע אתה לא שמעת 🌣 אני שמעתי אתה לא שמעת אלא אחת ואני שמעתי הרבה אין אומרים למי שלא ראה את החדש יבא ויעיד אלא למי שראהו כל ימיו של רבי אליעזר היו עושין כרבי יהושע לאחר פטירתו של רבי אליעזר החזיר רבי יהושע את הדבר ליושנו כרבי אליטזר בחייו מ"ם לא יימשום

דרבי אליעזר שמותי הוא וסבר אי עבדינן

כוותיה בחדא עבדינן כוותיה באחרנייתא ומשום כבודו דר"א לא מצינן מחינן בהו לאחר פטירתו של ר"א דמצינו מחינן בהו החזיר את הדבר ליושנו אמר רב יהודה אמר שמואל הלכה כרבי אליעזר בארבע חדא דאמרן ואידך יהמקשה כמה תשפה ותהא זבה מעת לעת דברי ר"א והלכה כרבריו ואידך מהזב והזבה שבדקו עצמן יום ראשון ומצאו מהור יום שביעי ומצאו מהור ושאר הימים לא בדקו רבי אליעזר אומר הרי אלו בחזקת מהרה רבי יהושע אומר אין להן אלא יום הראשון ויום השביעי בלבד רבי עקיבא אומר אין להם אלא יום שביעי בלבד ותניא ייר"ש ורבי יוםי אומרים גראין דברי רבי אליעזר מדברי רבי יהושע ודברי ר"ע מדברי כולן אבל הלכה כר' אליעזר ואידך ידתגן אחורי כלים שנממאו במשקין ר' אליעזר אומר, משמאין את המשקין ואין פוסלין את האוכלין ימשמאין את המשקין ואפילו דחולין יואין פוסלין את האוכלין ואפילו דתרומה רבי יהושע אומר מטמאין את המשקין ופוסלין את האוכלין א"ר יהושע ק"ו ומה טבול יום שאין משמא משקה חולין פוסל אוכלי תרומה אחורי כלים שמשמא משקה חולין אינו דין שפוסל אוכלי תרומה ורבי אליעזר אחורי כלים דרבנן ומבול יום דאורייתא ורבגן מדאורייתא לא עבדיגן קל וחומר דמדאורייתא "א"ן אוכל מטמא כלי ואין משקה מטמא כלי ורבנן הוא דגזור גזרה משום משקין דזב וובה במשקין דעלולין לקבל מומאה גזרו בהו רבגן אוכלין דאין עלולין לקבל מומאה לא גזרו בהו רבנן ^יומאי שנא אחורי כלים דנקט משום דקילי דתנן בכלי שנשמא מאָחוריו במשקין אחוריו שמא תוכו אזנו אָוגנו ידיו ידיו מהורין ינממא תוכו כולו ממא מאי קמ"ל שמואל בכולהו תנן הלכתא וכי תימא אחורי כלים קמ"ל דלא תנן ולימא הלכה כר"א באחורי כלים א אלא הא קמ"ל ∘שאין למדין הלכה מפי תלמוד ותו ליכא והאיכא דתגן ייר"א אומר

דכולהו נקיים בעינן י דכתיב ואחר מטהר אחר אחר לכולן שלא מהא מלמדין טומאה מפסקת בינחיים: מדברי ר' יהושע. שר"א השוה מדותיו דקסבר כיון דתחלתן וסופן בטהרה מחזקינן נמי לאמצעיים בטהרה אבל רבי יהושע כיון דאמצעיים חייש לטומאה נסתרה טהרת יום ראשון: אחורי כלים. דאמרינן לקמן אחורים טמאין ותוכו טהור דטומאת משקין לטתא כלים דרבנן והכי הוא דגזור שלא יטתא תוכו בנגיעת אחוריו וטעתא מפרש בבכורות נה, עבדו רבנן היכרא בהך טומאה דלידעו אינשי דמדרבנן היא ולא נשרוף עליה תרומה וקדשים: שנשמאו במשקין. ומשקין בשרץ והוו ראשונים ולא מטמו כלים מדאורייתא אלא אב הטומאה ורבנן הוא דגזור: מטמאין את המשקין. מדרבנן דכיון דעלולין לקבל טומאה מיטמו בכל דהו להיות ראשונים ויפסלו את השני בחולין: ואין פוסלין את האוכלין. רבותא קתני דאפילו מפסל לא פסלי כדמפרש טעמא ואזיל: טבול יום שני הוא ואינו מטמא משקה חולין דקי"ל נפרה פ"ח מ"ון כל הפוסל את התרומה מטמא משקה להיות תחלה חוץ מטבול יום וטעמא מפרש © בפ"ק דשבת (דף יד:): **אחורי כלים.** בטומאת משקין דרבנן דכלי אינו מקבל טומאה מדאורייתא אלא מאב הטומאה בפ״ק דפסחים (דף ית:): **ועבול** יום. לפסול אוכלי חרומה דאורייתה כדקיימה לן טבל ועלה אוכל במעשר כו' ומקרה נפקה לן ביבמוח (דף עד:) ואפילו בנגיעה: משום משקה זב וזבה. רוקו ומימי רגליו שהן אבות הטומאה כדכתיב (ויקרא טו) וכי ירוק הזב וגו': ומ"ש אחורי כלים דנקט. לינקוט תוכי כלים וכגון דנגעו משקין טמאין לתוכו והוו נמי דרבנן: משום דקילי. אבל תוכי כלים כיון דאחמירו בהו רבנן כדקתני נטמא תוכו כולו טמא מודה רבי אליעור שפוסלין את האוכלין: הא קמ"ל. מדאילטריך למימר להו הלכה שמע מינה דאין למידין הלכה מפי חלמוד מתוך המשנה וברייתא ששנויה בהן הלכה כפלוני אין למידין מהן שהאמוראים האחרונים דקדקו בטעמי התנאים והעמידו הלכה על בוריה אבל הראשונים לא דקדקו איש בדברי חבירו אלא כל אחד מה ששמע מרבו מלמדה לחלמידו שמועה כמו שהיא והיא היחה נקראת משנה וברייתא והיה נותן לבו לחת טעם לשמועתו זה נותן טעם לדבריו וזה נותן בה טעם אחר כדאמר (שבת דף סג.) ליגמר איניש והדר ליסבר ואותה סברא היתה נקראת תלמוד בימי התנאים ומשנה ששנויה בה פסק הלכה מסברת תלמוד שלהן נישנית ואין למידין הימנה:

מ"ו, ז) ברכות נב. בכורות לת.

מניגה כב: כלים פכיה מ"ו,

מ) ב"ב קל: ע"ש, ט) ויבמות

מ) וויקלו טון, ט) ולקמן

מ) ולקמן לנ:ן, ט ולקמן

מ) ולקמן לנ:ן, ט ולקמן לז:ן,

מ) ולקמן לנ:ן, ט ובשין לחדר.

בש"שן, ט | [ב"ל בפ"ל

בפסיסן, ט) | [ע"ל בפ"ל

קטן טו: ד"ה וקרע ובמוס' מועד

קטן טו: ד"ה לה שחלתלן,

ט | ["ל פ"ה], צ) | [עש"ע מוס'

שבת כל: ד"ה ד"ה" כר"ח כר וכן שבת הל: ד"ה דר"ח כו' וכן ברש"י שם ד"ה שמוחיו.

(מ) במשנה ובמה אמרו דיה שעתה: נכז גבר דאבי שנועתי אתה לא שמעת אלא אחת ואני שמעתי (הרבה) תו"מ ונ"ב ס"א :ארבע

הגהות הב"ח

הגהות מהר"ב רנשבורג

א] גפ׳ אלא הא קמ״ל שאין למדין הלכה מפי תלמוד. נ"ב וכתב הרשב"א בתשובה סיי של"ה דהיינו דווקא כשהוא נגד הכלל שבידינו אבל כשאינו סותר כללים האמור בגמרא אז למידין הלכה מפי משנה

תום' הרא"ש (המשך) קנוח כדפירשתי לעיל. והנשים

שמעיינות . שסומכות על בחלוקיהן ואין מוצאות בו כתם לאו שפיר עבידן: רבי יהושע אומר אין להם אלא יום ראשוז ויום שביעי. ונראה דר יהושע סבר כר׳ אליעזר דלא יהושע סבר כר׳ אליעזר דלא בעי ספורי׳ לפנינו ומדרבנן קאמר מדאוקמי לקמן בפ׳ המפלת שמעתתא דטועה כר׳ עקיבא. דסבר דבעינן ספורים לפנינו ולא מוקי לה כר׳ הושע: ורבנו מדאורייתא לא אמרינן ק"ו. וא"ת וניליף ק"ו אמרינן ק"ו. וא"ת וניליף ק"ו ממעת לעת דהוי נמי דרבנן. לההוא לישנא דאמרי׳ לעיל אפילו לתרומה. ואין לומר מה אפירו לות המה האין לומו מה למעת לעת שכן עושה משכב ומושב איכא למימר תוכי כלים יוכיחו דאין עושין משכב ופוסל אוכלי תרומה. ואפשר לומר דמעת לעת נמי מטמא משקה חולין משום -קי"ל כל הפוסל את התרומה זקיית כל הפוסל את התודמה מטמא משקין להיות תחלה. ור"מ תירץ דאיכא למפרך מה למעת לעת דאיכא ספק טומאה דאורייתא דדלמא אתא דם לבית החיצוז ונראה לי דלא קשה דכי היכי דאין למדין דברי סופרים מדברי תורה הכי נמי אין למדין דברי [סופרים] (תורה) מדברי סופרים והכי תנן במסכת ידים בפ׳ ג׳ היד . מממאה את מכרתה דכרי כי מטמאה את חברותה דבור דר הושע וחכמים אומרים אין שני עושה שני. אמר להן והלא כתבי הקדש מטמאין את הידים אמר לו אין דנין דברי תורה מדברי סופרים ולא דברי מופרים מדברי תורה ולא דברי סופרים מדברי סופרים. וכן סופרים מדברי סופרים. וכן כתב ר״מ דמילי דרבנן ממילי דרבנן לא ילפינן מק״ו דאם לא כן לא תמצא שום חלוק בדבריהם דליכא למיפרך בובויהם וליכא כמיפון משום דאמרינן היא גופה גזירה דכי פרכת מה לדברי פלוני יצא בו דין איכא למימר . היא גופה תיתי אלא ודאי בכל יבר גזרו לפי הנראה בעיניהם דבר גחוד כפי חבר אחד בכירום לצורך סייג ואין ללמוד זה מזה אע"ג דבפ"ק דעירובין קאמר ומה חצר שאינה ניתרת בלחי יקורה ניתרת בעומד מרובה וקורה ניתרת בעומד מרובה על הפרוץ כו'י אע"ג דכולהו מדרבנן. ייל דהתם דמספקא ליה לתלמודא היכי תקון מעיקרא עבור שפיר ק"ו דהכי והכי תקון מכח ק"ו אבל ר" אליעור היה מקובל דהכי תקון

ייים יי..... הלכך כי היכי דבדאורייו

מכ**מקדין** מדארייתא לא עברי ובאורייתא לא עברינן קייו מדרבנן אדרבנן לא עבדי ק״ו לסתור קבלתו: ומ**אי** שנא אחורי לא עברינן ק״ו הכי נמי מדרבנן לא עבדי ק״ו לסתור קבלתו: ומ**אי** שנא אחורי לא עברינן ק״ו הכי נמי מדרבנן. כלים דנקט משום דקלי אבל תוך כלים דחמירי מודו כ״ע דפוסל אוכלי תרומה דמי״ח דבר הוא בפ״ק דשבת האוכלים והכלים שנטמאו במשקין:

יים איים היים היים החלכה. כדבריו, כבאחרנייתא: דוב והזבה שבדקו עצמן כו' הרי אלו בחזקת טהרה. והלכה כדבריו. ולקמן פליגי בה רב ור' חנינא אי אמרינן תחלתן אע"פ שאין סופן. סופן אע"פ שאין תחלתן. ומיהו לכתחלה צריך בדיקה כל שבעה. ולא מיקריא בדיקה אלא בהכנסת חורין וסדקין. ואידך מיקרי